

умираха. Размножиха се и животните. Кждето погледнешъ — мухи, птици, мишки, зайци, мечки. Развѣдиха се и насѣкомитѣ по

людетѣ. Напълниха се рѣки и морета съ риби, съ раци, съ змиорки, съ различни водорасли и пр. Водата стана негодна за пиене отъ тѣхъ. Не само човѣкъ не може да се нахрани, но не може да си разкваси устата съ капка вода. Почна да не се вижда и слънцето. Изъ въздуха се въртятъ на облаци: комари, пеперуди, бръмбари, оси, пчели. Где какво живо нападнатъ, измжчатъ го до смъртъ, безъ въ смъртъта да намѣри спасение отъ тѣхъ. Людетѣ почнаха да се движатъ полуумрѣли като сѣнки. И тѣ не можеха, нито да живѣятъ, както трѣбва, нито да умратъ.

Най-сетне ковачътъ разбра, колко голѣмо зло е докаралъ на земята. Само защото поиска да живѣе вѣчно, той направи вѣчни и всички живи същества. Тогава той си каза: „Господъ е направилъ добре, като е далъ и смъртъта ведно съ живота“. Отиде при смъртъта и я развѣрза. Разбира се, че тя най-напредъ взе душата на ковача. Но той не съжали сега за това. И всичко си трѣгна полека-лека по стария редъ: да дохожда тука на земята и да си отива.

Снѣжко-Бѣлодрешко